

Sandefjord, 3. mai 2016: Vedtak i sak 20160656.

Klager: NN

Innklaget: Lindorff AS, 7074 Trondheim.

Saken gjelder: Om kravet er korrekt varslet.

1. Kravet:

Saken gjelder et ubetalt fakturakrav til XX Bygg i ???. Kravet utgjorde kr 779,40 og forfalt til betaling 10.08.15. Klager bestrider kravet på renter og inkassokostnader.

2. Saksforholdet:

Fordringshaver sendte faktura for leverte varer til adressen ZZvn ??, ??.

Da fakturaen ikke ble betalt til forfall, sendte fordringshaver inkassovarsel. I varslet, som var sendt til samme adresse som fakturaen, het det «Vi minner om at forfalte poster ifølge spesifikasjonen nedenfor. Dersom betaling ikke er mottatt innen 14 dager, vil hele vårt tilgodehavende bli sendt til inkasso. Inkasso-omkostninger må bæres av Dem».

Grunnet fortsatt manglende betaling, ble saken overført til innklagede for innfordring. Innklagede sendte betalingsoppfordring 05.02.16 til adressen «NN (skyldnerens navn), NO ???». Inkassosalær etter lett sats, kr 335, var lagt til kravet.

Klager besvarte henvendelsen fra Lindorff AS i e-post 12.02.16. I e-postkorrespondansen mellom klager og innklagede de påfølgende dager stilte klager seg uforstående til at varslene var sendt til hans gamle adresse, men betalte hovedkravet. Innklagede avviste klagers innsigelse. Restkravet, salær og renter, ble opprettholdt og krevd betalt innen 14 dager.

Klage ble sendt til Finansklagenemnda Inkasso. Klager bestred kravet på inkassokostnadene og la ved e-postkorrepondanse med fordringshaver i forbindelse med bestillingen.

Klagen ble oversendt innklagede. I sitt tilsvarende svar til nemnda opplyste innklagede at saken ble avsluttet etter at kravet var fullt betalt av klager.

3. Partene anfører:

Klager anfører at kravet på inkassosalær bør falle bort som følge av at kravet ikke ble varslet på betryggende måte.

Kundeforholdet ble opprinnelig opprettet ved kjøp av parkett for flere år siden, antagelig i 2011. Klager endret sin folkeregistrerte adresse i 2014. Da han flyttet, skyldte han ikke noe til fordringshaver.

Bestillingen av de aktuelle varene skjedde på e-post sommeren 2015. Klager mener det er rimelig å kunne legge til grunn at faktura vil bli sendt pr. e-post når handelen foregår på denne måten. Det anføres at klager aldri har mottatt noe krav fra fordringshaver.

Innklagede anfører at klagen må avvises.

Fordringshaver bekrefter at kundeforholdet ble opprettet i 2011 med klagers daværende adresse i ???. De har ikke fått retur av post eller melding om ny adresse fra klager.

Kopi av faktura ble sendt etter at klager hadde tatt kontakt. Etter innklagedes brev 22.02.16, samt telefonsamtale samme dag, ble kravet uforbeholdent betalt. Det er informert om adressen som er oppgitt ved inngåelse, samt at det ikke er mottatt noe retur av post som er sendt klager. Det er klagers plikt å varsle om adresseendring.

4. Finansklagenemnda Inkasso sin begrunnelse:

Inkassoklagenemnda endret fra 01.01.16 navn til Finansklagenemnda Inkasso, idet driften av sekretariatet og nemndsbehandlingen i Inkassoklagenemnda fra samme dato ble overtatt av Finansklagenemnda. Saken ble behandlet i fulltalling nemndmøte og vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Inkassoloven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav. Etter lovens § 17 første ledd plikter skyldneren å betale kostnadene ved utenrettslig inndrivning etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i § 19. Det følger av § 17 fjerde ledd at kostnadene ikke kan kreves erstattet dersom reglene i blant annet inkassoloven §§ 9 og 10 er overtrådt.

Nemnda legger til grunn at hovedkravet er erkjent og betalt. Klagers anførsel er knyttet til grunnlaget for inkassokostnader når faktura og senere varsler er sendt til en adresse klager flyttet fra for flere år siden.

Inkassoloven § 9 krever at skyldner skal varsles skriftlig på papir før kravet oversendes til inkasso. Inkassovarselet skal sendes etter forfall og opplyse skyldneren om at saken vil bli oversendt til inkasso dersom kravet ikke blir betalt innen en betalingsfrist på minst 14 dager. I forarbeidene til loven er det i Ot prp nr 2 (1987-88) på side 57 uttalelser om hvordan inkassovarsler skal sendes. Her heter der blant annet:

”Departementets forslag innebærer at skyldneren får risikoen for forsinkelser i postgangen og for at varslene i det hele kommer frem. (...) dette vil kun gjelde dersom varsel er avsendt på en betryggende måte, til en adresse hvor det er god grunn til å regne med å nå skyldneren. Hvis ikke fordringshaveren eller inkassatoren har holdepunkter for at skyldneren kan nås på annen adresse, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren. Er ingen adresse oppgitt, må det normalt anses tilstrekkelig å sende varselet til den adressen som er registrert av Folkeregisteret.”

Inkassoklagenemnda bygger i sin praksis på disse uttalelsene og har lagt til grunn at dette også gjelder ved utsendelse av faktura og andre brev og varsler. Utgangspunktet er altså at alle varsler skal sendes til den adressen som skyldneren har oppgitt til fordringshaveren. Først hvis en slik adresse ikke er oppgitt, kan varslene sendes til folkeregistrert adresse.

Spørsmålet nemnda må ta stilling til i denne saken er om varselet er sendt til en adresse avsender hadde god grunn til å tro de ville nå mottaker. Innklagede har anført at kundeforholdet ble opprettet i

2011 og at faktura ble sendt til den oppgitte adressen. De skal verken ha mottatt varsler i retur eller opplysninger om ny adresse. Klager på sin side opplyser at han ikke kan huske å ha oppgitt noen adresse til fordringshaver, i alle fall ikke ved dette kjøpet, der all kommunikasjon foregikk på e-post.

Nemnda tar utgangspunkt i hovedregelen om at oppgitt adresse skal benyttes og at skyldner må bære risikoen for at varsler blir sendt feil når fordringshaver ikke er informert om ny adresse. Nemnda er likevel av den oppfatning at dette ikke kan gjelde i ethvert mellomværende i et kunde/selger forhold. I denne saken har skyldner kun hatt et sporadisk kundeforhold med fordringshaver, og dette lå flere år tilbake da klager bestilte varer på e-post sommeren 2015. Nemnda mener at fordringshaver i et slikt tilfelle må være nærmest til å sikre seg at man har korrekt adresse og at forholdet i motsatt fall må likestilles med at «ingen adresse er oppgitt», slik at folkeregistrert adresse skal benyttes. I dette tilfellet skjedde bestillingen dessuten på e-post, og det ville da være svært enkelt for fordringshaver å få avklart hvor klager bodde.

Etter det overnevnte legges det til grunn at verken faktura, inkassovarsel eller betalingsoppfordring er såkalt betryggende avsendt.

Nemnda har deretter, rutinemessig og av eget tiltak, vurdert om fremlagt inkassovarsel er i samsvar med gjeldende regelverk. Inkassoloven § 9 inneholder ingen regel om at skyldner må informeres om kostnader som kan påløpe ved inkassopågang slik det fremgår av inkassoloven § 10 som gjelder betalingsoppfordring, og der det i første ledd bokstav e fremgår at skyldneren i betalingsoppfordringen skal varsles om at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader.

I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering i varslene omhandlet. Det fremgår der at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring uforbeholdent skal gi uttrykk for at det vil påløpe inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen er at en skyldner som fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, ikke er erstatningspliktig.

Inkassoklagenemnda har i en rekke avgjørelser lagt denne lovforståelse til grunn både når det gjelder purringer, inkassovarsler og betalingsoppfordringer. Etter nemndas syn er fordringshavers inkassovarsel i strid med inkassoloven, idet det, slik de er gjengitt ovenfor, må forstås slik at oversittelse av betalingsfristen uten videre vil føre til økte kostnader.

Det fremgår av inkassoloven § 9 annet ledd siste setning at «Betalingen skal anses å ha skjedd innen fristen dersom betalingsoppdraget er mottatt av bank innen fristens utløp». I fordringshavers inkassovarsel kreves det at betalingen må være «mottatt» innen 14 dager for å unngå at saken blir sendt til inkasso. Å kreve at beløpet må være mottatt innen 14 dager gir i realiteten skyldneren kortere betalingsfrist enn loven gir anvisning på, i det betalingsformidlingstjenestene ikke kan garantere at beløpet blir overført mottakers konto samme dag som oppdraget blir innlevert bank. Dette utsetter klager for urimelig påtrykk i strid med god inkassoskikk.

I samsvar med etablert praksis mener nemnda at begge disse forhold øker betalingspresset og utsetter klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 annet ledd.

Innklagedes anførsel om at klager har tapt sin klagerett ved å betale de utenrettslige kostnadene etter brev og telefonsamtale 22.02.16 kan etter nemndas syn ikke føre frem. Det fremgår av klagers e-post til innklagede 12.02.16 at klager krevde å bli fritatt for betaling av renter og gebyr, idet han anså disse som rettsstridige. Betalingen må derfor anses for å ha skjedd med forbehold når klager følger opp med klage kort tid etter.

Klagen har etter dette ført frem og klager plikter ikke å betale inkassokostnadene, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og har krav på å få tilbakebetalt innbetalte kostnader.

Rune Jensen
Leder Finansklagenemnda Inkasso